

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות הגיש ב- 27.1.08 קובלנה נגד ד"ר רפיה לוי (להלן הנקבל). לפי האמור בקובלנה הורשע הנקבל בבימ"ש השלום בת"א, בעבירות של איומים, פגיעה בפרטיות, הטרדה במתקן בזק והשגת גבול פלילית, עבירות לפי סעיפים 192 ו- 447 א' לחוק העונשין תשל"ז – 1977, 2 (8) ד (9) לחוק הפרטיות תשמ"א – 1981, וסעיף 30 לחוק הבזק תשמ"ה – 1982. הוא נדון בשל עבירות אלו ל- 5 חדשי מאסר בפועל (שרוצו בעבודות שירות) ול- 5 חודשי מאסר על תנאי, לקנס של 1,000 ₪ ולחיוב בתשלום 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת.

כתב הקובלנה מיחס לנקבל בשל כל אלו את עבירות המשמעת של התנהגות שאינה הולמת רופא וכן הרשעה פלילית בעבירה שאיננה נכללת בפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976 (להלן הפקודה) (סעיפים 41 (1) ו- 41 (5) לפקודה).

שר הבריאות מינה ועדה לפי סעיף 44 לפקודה, עליה הוטל לשמוע את שיש לנקבל לאמר, וכן לרכז את החומר, ולהמליץ בפני מה ייעשה בנקבל. הועדה אכן שמעה את הנקבל, שלא יכול היה להתכחש למיוחס לו בקובלנה, ובעקבות כך היא מצאה אותו אשם בעבירות המשמעת שיוחסו לו.

לצורך בחינת התגובה העונשית המתאימה, לא הסתפקה הועדה בעובדה הפורמלית של הרשעה בפלילים. היא הרימה את "המסך", למדה מה היו המעשים בשלם הורשע הנקבל, בחנה את טיב המעשים הללו והגיעה למסקנה אשר הגיעה.

הנקבל הורשע בבימ"ש בארבעה פריטי אישום, שהמשותף לכולם הוא התנכלות חוזרת ונשנית למתלוננת, איתה קיים הנקבל קשרים קרובים. משביקשה המתלוננת להפסיק קשרים אלו ביקש הנקבל לכפות עצמו עליה, והוא עשה כן באופן פיסיוני על ידי כניסה ללא היתר לדירתה, וע"י הפעלת איומים להרע עמה, אם לא תאות להפצרותיו. בין איומים אלו גם איום שהוא יספר לאמה (חרופאה) של המתלוננת מה עושה בתה, וכן יצלם אותה בסיטואציות אינטימיות ויפיץ את התמונה. בנוסף הטריד אותה הנקבל חוזר וחסרד טלפונים. את איומיו בענין הצילום מימש הנקבל כשהוא צילמה בהיותה עירומה במיטה ביתו.

לא מניתי כאן אלא חלק ממעשיו המבישים והבזויים של הנקבל, ואולם די במה שפרטתי כדי להעביר לקורא את התחושה לאיזו שפלות וקלון התדרדר הנקבל במעשיו.

במהלך הדיון בביהמ"ש עשה הנקבל מאמץ להשיג "אי הרשעה" ואולם השופטת שדנה בענין סרבה להעתר לבקשה זו. היא אמרה בין השאר בהחלטתה שהיא ערה לפגיעה הקשה שהרשעת

הנקבל, יכולה לגרום לו, זאת משום שרשיונו יכול להישלל. אולם, "למרות שהפגיעה בנאשם לנגד עיני, אינני יכולה להענות לבקשת הסניגור להימנע ממנה, לנוכח הפגיעה באינטרס הצבורי ואינטרס המתלוננת ... באם הנאשם לא יורשע. הנאשם, איש משכיל ומקצועי לעזור לאחרים, הוא מן הארזים שבחברה וכוחו עליו לשמש דוגמה חיובית לריסון ואיפוק, תוך שמירת הכבוד והאוטונומיה של חזולת. (הוא) סירב לקבל ולכבד את רצונה של המתלוננת, הצעירה ממנו בכארבעה עשורים, להפסיק ליתן לו שירותי מין ... למרות הפרשי הגיל והמעמד, החשכלה ונסיון החיים ... הוא לא הסתפק באיזמים ועשה למימוש ע"י מסירת מכתב המפרט את עבודתה, לאחות המחלקה בח עובדת אימה, תוך פגיעה בפרטיותה ... כל הנסיבות הללו אינם מאפשרות, כך המשיכה ואמרה חשופת "חריגה משורת חדין במרשה הזאת"

בדברים אלו מקופלת מערכת השיקולים שהנחו את ביהמ"ש לפעול כפי שפעל, והם הנחו גם את הועדה בחלטתה. בדו"ח הועדה מיום 7.6.09 שהופנה לשר הבריאות היא אומרת ש"התגובה המשמעתית הנדרשת בארוע הגדון, צריכה ... לפעול למניעת אפשרות שרופא, אף מעבר לארבע אמות הטיפול הרפואי במטופל, ירשה לעצמו, או ידרדר להתנהגות מוסרית כה פגומה דוגמת ההתנהגויות בהן תודה הנקבל". הועדה סברה שראוי לחתלות את רשיון הנקבל לחדש "על התנהגותו הגסה, שאיננה ראויה לרופא ... שהתנהג כלפי המתלוננת ...".

בכך דחתה הועדה את נימוק ב"כ הנקבל שטען שאין זיקה בין מעשי הנקבל לבין מקצועו כרופא. רופא יכול להיות רופא טוב, ובאותו זמן לנהוג כפי שהנקבל נהג. דברי הסניגור אמנם נכונים, ואולם הם נכונים גם לרופא שיכול להיות רופא טוב, וגם לנוטל שוחד, כל אלו אינם פוגעים בהכרח בכשרו ובכשרונו המקצועי של הרופא. חרף זאת רואה בהם חפקודה עבירות משמעת משום שתדמיתו של רופא בעיני הצבור צריכה להיות, כפי שכתוב בפקודה של אדם הגור, המשמש מודל לחקוי חיובי.

דו"ח הועדה הועבר אלי, זאת נוכח האצלת סמכויות השר לפי סעיף 41 לפקודה אלו. אני מאמץ את המלצת הועדה ומורה כי רשיון הנקבל יותלה לחדש אחד החל מיום 1.12.09.

9.8.09

ניתן היום

ד. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים